

Ady András

ISMEREM

Igen, ő az, a sok évvel ezelőtti,
a randikról hazatartó, kinek attól
kellett félnie, hogy homlokon
döfi a holdsarló, vagy tarkójára
csorog valamely olvadt csillag,
senki sem tanította, de ő volt az,
ki tökéletesen úgy tudta tartani a
biciklikormányt, mint bármely
Miguel Báez hímnemű családtag
az espadát...

Igen, pont így görnyed most is,
de most már állandóan, nem kell
félnie már a firmamentum messzi
fényeitől, fogása sem a régi,
a matadori... szarvára is veszi minden
és mindenki.

Meg sem sértődik már, csak önmagának
köszön, hisz az úr a pokolban is úr:
hát szervusz, öregem!

NEM NŐTT VELEM

Rémesen bölcs vagyok. Hallgatok, figyelek, rém
jólnevelt vagyok. Nem undorodom, már nem
semmitől, senkitől... Ezen túl lennék, bár minden
visszahúzóadásomban ott még az önféltés, az értékes
csíramentesség vesztese miatti aggodalom, nem
érintkezem semmivel, senkivel, s ez dehogy a magány
netovábbja. Továbbja csak úgy van bármi-bárkinek,
ha take a good few steps back állapotba kerültem

cseppet sem tétovázva.
Mint mondtam, bölcsen hallgatag, figyelmesen
jólnevelt vagyok, erős is... Igaz, ez nem az enyém,
ez szerzett, kapott, loptam magamnak, vagy csenve
hozott, franc tudja, de mindenben helyettem dönt...
Mindezzel, mindezért, legvégül miért nem elég, hogy
szabadság-pólyába tekertél születésem napján, s utána
– anyám! – nincsen, sose volt egy normális, mosható,
rám szabott függetlenség-ingem, gatyám?

NNNA!

A blokkosok legutóbbi buliján is hogy jártam...
Piknik a betontömb tövében egy marék
füvön, háttal a falnak, előttem pár lépéssel
a sugárút, de sebaj, valaki sok és szar bort
hozott, serceg a talicskában sült szalonna,
a cenzor és a blokkfelelős töltöget, nyammogja
mindenki a tegnapi torról megmaradt reanimált
kalácsot, van, ki azt se bánja, ha beleharap
plasztik tányérjába. S ki vagyok én, hogy ezt
kihagyjam, hamar neki, cseppenként-morzszánként
felszívni, mit a vasbeton sors elém tolhatott, hamar
be, mert az már enyém, hamar enni, az sem zavar, ha
azért nyeldeklek, hogy takarítsak, magam/környezetem
szűzzé, szépítetten éppé sikáljam...
Ekkor szóltak: a hetesben eközben meghalt mindenki,
egy család ment el, miközben a fejemet tömtem, s jó
fiúként nekem is ezt kellene... hamar, itt egy jó nagy
pohár szüretlen formalin: felhajtani illene!

A MARADÉK

Azt hiszem, nem hiszek már jó ideje semmiben, senkiben, magamban sem, persze, hisz mindennek én vagyok önző origója akkor is, ha legtöbbször nem. Érdekes, nem fáj, nem is hiány ez a valami, volt és már nincs is. A nincsek számolása úgy is olyan, mintha az ember szárnyacsonkjain aggályoskodna s számolná a hulló, hullandó, tán növekvő tollakat: ha ennyi éves vagyok, lesz talán kellő felületem, hogy szárnyaljak, ha meg annyi, akkor csak siklani, vagy arra sem elegendő... Már nem hiszek a helyekben, a helyekben, mint állandóan takarított és vendégfogadásra berendezett testben, nem vagyok otthon, sejtelmem sincs, ki ez, kit mindig önmagára készen itthon kapok, fogoly vagy albérlő-lakó, csapdában élő, ki valakit keresett, s itt ragadt valaki más helyett? A megállapítás nem fáj, bontja a talányt, ezt még elhiszem.

SI TIMES

Ha félek, a karjaim nagy néha, bármi fura is, és a lábaim külön kezdenek kommunikálni. Igen, a fejtől, tőlem függetlenül. Csak arra tudok tippelni, hogy nem merik komolyan venni, elismerni a centrum, a gondolat és reakcióközpont irányítását, valójában a tiltástól, a viselkedéstől, saját meg nem értett sérülésüktől tartanak...

Ilyenkor önnön ritmusra, önösen értelmezett és nem is létező, de minden irányból érvényesülő széljárás kényszerére hajladoznak, inognak, beszélnek, segítséget kérnek, ahogy ők értelmezik, ahogyan csak tudnak.

Azzal végképp nem tudok mit kezdeni, ha ilyenkor csak a szemben lévő erdő lombkorona-hullámozása a válasz.